

Paradie – Verhaal bij les 1

In een koude donkergroene kamer. Tussen een raam dat piept als je hem opendoet en een klok die zo hard tikt dat je er zenuwachtig van wordt, staat de kooi van Paradie.

Een bijzonder beest, uit een bijzonder land. Van waar precies? Dat weet hij niet. Soms droomt hij over een plek waar de lucht voelt als een warm bad. Waar je altijd geluiden hoort van sjirpende insecten en zingende vogels. Waar het overal groen is, door miljoenen bladeren van planten en bomen. Heel anders dan hier in de flat van Mevrouw, in een kooi voor het raam.

Vandaag is het poets-dag. Paradie's lievelingsdag. Dat is de dag na vis-dag en voor bezoek-dag. Dan gaat de bank opzij en wordt het groene kleed geklopt. Een sopje hier en een lapje daar. En Paradie mag eruit. Dan zit hij op de vensterbank en kijkt uit het grote raam, dat altijd op een kiertje staat.

DIE! roept Mevrouw, DIEEEE! Tijd om je kooi schoon te maken! Alles moet weer lekker fris, dus nu moet jij er eventjes uit. Met een ruk opent ze de kooi. Paradie draait zich boos om. Ik heet PARADIE, waarom zeg jij dat niet! Mevrouw heeft het niet door, ze is te druk met schrobben. Nijdig hopt Paradie van de kooi naar de vensterbank en kijkt naar buiten.

Daar in de verte, staat de grijze grauwe toren, met een puntdak zo scherp, dat die de wolken lijkt te snijden. Paradie gooit zijn kop naar achteren. Ik heb ook een scherpe punt, zou ik ook wolken kunnen snijden? Maar binnen zijn geen wolken om het te proberen.

Voor de toren is het plein, met tegeltjes zo blauw als een zwembad en die je ogen doen prikken als er zonnestralen op schijnen. Helemaal in de verte is het grote donkere bos. Soms droomt hij over het grote bos en alles wat daarachter zit en je niet ziet. Want het één zit voor het ander en dan zit het ander weer voor het ander. Oneindig ver. Toch?

Als Paradie iets niet weet vraagt hij het aan Stur, zijn beste vriend. Stoere Stur is overal geweest. Hij kan vliegen als de beste, kent iedereen en is nergens bang voor. Zelfs niet voor Mevrouw! Als ze ook maar eventjes de kamer uitloopt komt hij voor het raam zitten om te praten. Dan vertelt hij over spannende avonturen die hij heeft beleefd en al de plekken waar hij is geweest.

Paradie kijkt naar beneden naar de tuin. Daar woont Stur, samen met een heleboel andere dieren. Die zijn heel anders dan Paradie, dat weet hij omdat hij zichzelf wel eens in de spiegel heeft gezien. Ik ben blauw en groen, geel en goud. Niemand ziet eruit zoals ik. Paradie zucht. Ze noemen mij Takkeling, want ik heb een knikje, een mankementje. Maar ik wil niet alleen maar in mijn kooi op een tak zitten! Ik wil vrij zijn, net zoals zij!

Ineens hoort Paradie een raar geluid. Het rommelt in de tuin. Blaadjes vliegen in de rondte en buitelen over elkaar heen tot een grote hoop. De kat van de burens schiet weg. Een plantenpot valt om en laat een maantje van zwarte aarde achter op het terras. Wat is er aan de hand?! Wat een kabaal! Alsof de stofzuiger, de radio en de tv allemaal ter gelijker tijd aanstaan! Wat gebeurt hier? Nieuwsgierig strekt Paradie zich uit zover hij kan en kijkt over het randje van de vensterbank. Hij kan nog net zien hoe een zwart groene vogel wegvliegt. Zou dat Stur zijn?

Dan hoort hij de stem van Mevrouw die naast hem staat. PARADIE! Je denkt er toch niet aan om daar naartoe te gaan?! Nee hoor, niks daarvan. Je zou verdwalen of gepakt worden door een kat of nog erger, GESTOLEN worden. Je hebt een mankementje! Jij kunt helemaal niet goed vliegen. Dat weet je toch wel?! Ja denkt Paradie, kleine stukjes hoppen, dat is zo'n beetje het enige wat ik kan. En verdrietig hopt hij terug in zijn kooi.